

Wim Hinzen wenste zijn 'bloempjes' altijd prettig weekend

Pensionado per riksja naar laatste werkdag

BRUNSSUM

Wim Hinzen kende in zijn leven slechts één werkgever, het Brunssumse GrausBouw. Na een dienstverband van bijna 46 jaar nam Wim daar onlangs afscheid om te gaan genieten van zijn welverdiende pensioen.

In de woonkamer aan de Tollistraat neemt Wim Hinzen een slokje van het kopje koffie dat echtgenote Marjo geserveerd heeft. De hond Floor gaat na enig geblaf rustig onder tafel liggen. Wim vertelt als jongeman de Ondergrondse Vak-school opleiding (OVS) bij de staatsmijn Hendrik aan de Venweg gevolgd te hebben. "Mijn vader en veel van mijn vrienden

Wim Hinzen is er, na 46 jaar bij dezelfde baas, klaar mee.

Foto: Linda Hinzen

waren toen koempels ondergronds. Ik besloot een andere weg te kiezen zeker omdat er destijds al sprake was van de mijnsluitingen. Dus stapte ik in september 1966 als zestienjarige binnen bij GrausBouw met de vraag naar werk. Ik kon direct aan de slag als handlanger." Wim, een echt buitenmens, gaf in het begin van zijn arbeidscarrière stenen door aan de metselaars en hielp bij de steigerbouw. De Brunsummer ontwikkelde zich in de loop der jaren tot een allroundbouwvakker. In die functie zette hij onder andere tegels, stukadoorde, stortte betonnen vloeren en timmerde bij nieuwbouwprojecten en onderhoud bij bestaand vastgoed.

"Ik leerde alles van mijn oudere collega's. En als die niet tevreden waren kreeg je

gewoon een draai om de oren. Ze zeiden dan: 'jong je kunt beter vijf stenen goed plaatsen dan vijftien slecht'", herinnert Wim zich met een brede glimlach.

Midden jaren zeventig vonden er in de bouwvakwereld ingrijpende veranderingen plaats. Elektrische handgereedschappen, betonmolens, liften en graafmachines deden hun intrede. Wim over die periode. "Vóór die tijd gebruikten we de schop voor het uitgraven van kelders en het storten van betonnen vloeren. Vroeger metselde je op twee plankjes; dat moest daarna op een stevige steiger. Die nieuwe ontwikkelingen maakten ons werk duidelijk minder zwaar en veiliger maar tevens meer individualistisch en gejaagder." Wim beleefde altijd plezier in zijn

werk. Hij is vol lof over collega's en directieleden die hij in 46 jaar ontmoette. "Mijn eerste bazen, de drie gebroeders Graus, een van hun zonen die later het bedrijf overnam en mijn huidige directeur, de heer Vanhommerig, behandelden me allemaal zeer prettig. De kantoordames hadden steeds een apart plekje in mijn hart. Op vrijdagmiddag wenste ik 'mijn bloempjes' altijd een prettig weekend."

De laatste werkdag van Wim, vrijdag 1 juni, was een bijzondere, vertelt Marjo. "Mijn man gaat 's morgens steeds op de fiets naar zijn werk. Ik wist dat zijn collega's hem met een riksja zouden komen ophalen en verstopte daarom de stallingssleutel. Aan de lantaarnpalen langs de route hingen allemaal ballonnen. Wim en ik kregen zijn laatste 'schaft' aangeboden in een versierde bouwkeet op het Lindeplein. We smulden van een heerlijke uitgebreide lunch met champagne."

De nu 62-jarige Wim geniet met volle teugen van zijn pensioen en vult zijn vrije tijd met fietsen, vissen en wandelen met Floor. "Onze dochters Claudia en Linda nemen een belangrijke plaats in ons leven in. We beleven veel plezier aan Dee en Kenn, de kleintjes van Claudia. Binnenkort bevalt Linda van haar eerste. Marjo en ik verheugen ons al op het derde kleinkind", besluit de pensionado.